

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Țare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲ P. Dulfu
G. Coșbuo	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼ C. C. Pop.-Tașcă.

O RUGĂMINTE ABONAȚILOR NOȘTRI

Cu prilejul sfârșitului anului școlar, se dau copiilor silitori premii, de obicei în cărți.

Din existența de 9 ani a revistei «Albina» s'a putut vedea că ea este o adevărată călăuză pentru viața de toate zilele a fiecărui cetățean. Prin sfaturile ce ea dă, ea și prin articolele de igienă, agricultură, horticultură, creșterea vitelor, sericicultură, etc., ea este un bun sfătuitoare în ori ce împrejurare; iar prin bucățile asupra istoriei patriei, desvoltă dragostea de țară și de neam.

Pentru a o putea pune în mâinile tuturor, am broșat în volum, colecții de câte 3 luni, cuprinzând câte 13 numere, de câte 6 luni, cuprinzând 26 numere și colecții de câte un an, cuprinzând 52 numere.

Volumul broșat pe 3 luni costă lei 1,50

» » » 6 » » » 3,—

» » » 1 an » » 6,—

Asemenea am făcut *volume legate* pe un an, costând 7 lei vol. Rugăm dar persoanele cari vor să dăruiască cărți de premii la copii să ia revista «Albina».

Celor ce cumpără 10 volume, li se dă un rabat de 10 la sută din prețul arătat mai sus.

Facem un călduros apel Domnilor învățători și îi rugăm a recomanda revista «Albina» între cărțile de premii.

Toate cererile trebuie însoțite de cost.

Cheltuelile de porto sunt în socoteala revistei.

LICITAȚIUNI

La 20 Iunie 1906 orele 10 a. m., se va ține licitațiune publică la Eforia Spitalelor Civile din București, Bulevardul Elisabeta, pentru lucrările de reparațiuni generale de întreținere ale Spitalului Colțea, cari după deviz se ridică la suma de lei 8914, bani 34.

— pentru lucrările de reparația și vopsirea fațadelor dosnice ale spitalului Colțea, cari după deviz se ridică la suma de lei 5364, bani 17.

— pentru reparațiunile generale de întreținere ale învelitorilor spitalului Colțea, cari după deviz se ridică la suma de lei 3366, bani 68. Concurenții, pentru toate aceste lucrări, vor prezenta acte în regulă cu cari vor proba că sunt înscrisi cu patenta de antreprenori de lucrări publice.

Doritorii de a lua parte la aceste licitațiuni sunt invitați ca în sus citata zi și oră să-și presinte ofertele d-lor sigilate însoțite de o garanție provizorie de 10%, cunoscând că garanția definitivă va fi de 10%.

— În ziua de 12 Iulie 1906, ora 10¹/₂ a. m., pentru rearendarea în comul d-lor arendași, pentru neplata de arenze, cu începerea dela data a-probării, a armătoarelor moșii:

1) «Județul Argeș».—Vatra schitului Cornet, com. Racovița Copăceni, garanție provizorie lei 760.

2) «Județul Buzău».—Rotunda, comuna Brădeanu, garanție provizorie lei 8200.

3) Șopârligele, comuna Gherăseni, garanție provizorie lei 7200.

4) «Județul Ialomița».—Persica Mierlari sau Dor Mărunt, comuna Dor Mărunt, garanție provizorie lei 16.520.

5) «Județul Prahova».—Măneciurile, comuna Măneciu Ungureni, garanție provizorie lei 2.375.

6) «Județul Toleorman».—Sfințești și Gărăgău cu trupurile, com. Sfințești, garanție provizorie lei 12.050.

Oferte condiționale și supra oferte nu se primesc.

Condițiunile speciale precum și orice informațiuni se pot lua la Serviciul Domenial al Eforiei, secția Bunurilor, în zilele de lucru, între orele 10¹/₂—12¹/₂.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin, pe an lei 8
6 luni : 3 | Un număr 15 bani.

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

G. Coșbuc, Pneumoniile și cauzele lor în superstițiile poporului. — Mihail Sadoveanu, Biserica Jiționului. — Gef., Curcubeul. — Florea Cristescu, Povestea neamului nostru. — L. Mrejeriu, Oamenii de bine trăiesc după pururea în sufletele urmașilor lor. — R., Madridul. — Ștefan Sterian, Ceva relativ la creșterea vitelor. — Loterie de Stat. — V. S. Moza, Agricultură și arendașii. — De pe Domeniile Coroanei. — D. V. Toni, Cântecule nonstre. — Dări de seamă. — Cronica săptămânii. — Peștele papagal. — Mulțumiri. — Inconștințări. — Bibliografi. — Licitațiuni.

Sfaturi: Contra uliului. — Mijloc sigur de a stărpi coropișnițele.

Ilustrațiuni: Marele Căpitan Regele Carol I, în războiul pentru independență (1877—78), Trecerea lumii printr-o prizmă de sticlă. — Vederea palatului regal din Madrid. — Vederea pieței zisă Pajerta del Sol (Madrid). — M. S. Regele Carol I și Regina Elisabeta, fotografiază la sfârșitul anului 1905. — Peștele papagal.

Pneumoniile și cauzele lor în superstițiile poporului.

i-ai scris într'un rând și m'ai întrebat cât adevăr este și câtă minciună în svonul că fetele fac în noaptea spre Anul-nou farmece și vrăji într'un chip de necrezut, adică desbrăcate de tot, afară în gerul iernii. Ziceai că una dintre cele mai frumoase fete din sat ar fi murit de junghieri în ajunul Bobotezei, și că gurile rele o învinuiau tocmai de asta.

Eu nu știu de ce-a murit fata din satul vostru, dar tare mă tem că gurile rele vorbeau adevărul. Nu o singură fată și nici două, și nici zece, nu și-au făcut de petrecanie cu nebuniile lor din noaptea de Sân-Vasii. Se îmbolnăvesc de junghiul numit pneumonie, capătă junghiurile zise cuțite, reumatisme, dureri de gât, amorțeli de mâini și de picioare, unele își pierd graiul și auzul. Ba se întâmplă, cu deosebire la vraja zisă cu oglinzile, că o seamă de fete mor atunci pe loc, de spaimă poate mai mult decât de frig. Număratul parilor și semănarea cânepei la tăetorul lemnelor, căutatul în fântână și tropotitul porcilor ține câte-o jumătate de ceas. Înțelegi acum, că a sta atâta vreme în pielea goală pe gerul Bobotezei, noaptea, afară, este o nebunie dintre cele mai nebune. Eu aș vrea să se facă un catastih de toate fetele și femeile cari se plâng de întâlnitura cu ceas rău, de pișcături din Iele și de pocituri, și să se întrebe din ce le vine

răul. Că nevestele, adevărat, fac puține farmece iarna, goale ca Eva, dar răul a intrat în ele de pe când erau fete și umblau cu vrăji. Apoi multe se îmbolnăvesc în ziua lui Haralambie cel cu ciuma, și pe la Sân-Toder când trag caii de coadă și la Mucenici și la Alexii când alungă șarpele. Iar altele mai puține pe la Florii cu scăldatul făcăturilor, ori pe la Sf. Gheorghe cu trasul oalei legată de picior prin iarbă.

Desbrăcarea până la piele și despletirea părului își are rostul ei într'o mulțime de obiceiuri superstițioase, nu numai la farmece și la Anul nou, ci peste tot anul. Obiceiul uneori e foarte primejdios, înțeleg pentru răceli iarna, iar alte ori e neghiob și întru toate necreștinesc, cum e la amenințarea furtunii cu toporul vara, iar de alte ori e scandalos cum e la afumarea grădinilor la începutul primăverii. Ca să fii pe deplin lămurit despre acest obicei, îți scriu mai cu amănunte : ce rost are, când și cum și unde se practică.

Apostolul Pavel într'o scrisoare a lui, zice că femeile să meargă la biserică în haine fără podoabe, fără cercei și salbe, fără nimic ce este dintr'ale deșertăciunilor lumii. Adică, smerite și desbrăcate de trufe și de avere. Și lui Moisi i-a poruncit Dumnezeu din rugul ce ardeă să s'apropie de El fără încălțăminte. De altarul Domnului și noi bărbații creștini ne apropiem fără acoperământ al capului. Așa se cuvine să ne apropiem de Dumnezeu. Acum înțelegi, de ce toate popoarele păgâne, și și cele creștine, când s'apropiau de altar ori își începeau rugăciunile, lepădau toate podoabele ca să fie smeriți și curați. Femeile despleteau părul și ca să nu aibă această podoabă a părului împletit și și pentru celelalte podoabe scumpe ale capului. Desculțe, despletite și numai în cămașa albă, fără brâu, așa trebuiau să se roage. De-aici, urmărind acelaș gând, ajungi și mai departe, să lapezi și cămașa. Dar mai este și alt temeiu, pentru Duhurile rele. Oamenii au purtat și poartă fel de fel de amulete ca să depărteze duhurile rele — cum ți-am spus într'alt loc chiar și brăul și salba, cerceii și inelele sunt amulete. Câtă vreme le ai la tine, duhurile te ocolesc. Ce trebuie deci să faci când vrei să chemi duhurile, să le ceri ajutorul, să le apropii de tine? Să dai jos de pe tine toate lucrurile cari le stau împotrivă, toate piedicile lor. Gândul acesta te duce tot la desbrăcare, și ca să fii încredințat că n'ai nici un amulet — poate fără știrea ta — lapezi toate hainele. Gândesc că-ți ajung acestea, ca să vezi care e rostul desbrăcării până la piele în obiceiurile superstițioase.

Anumite burueni de leac, în anumite nopți, le culeg țărancele ori goale de tot ori numai în cămașe. Mai ales în noaptea spre Ziua-Crucii, toamna, și în noaptea spre Sân-Toaderul cel mare, primăvara. Dacă nu noaptea atunci în zori, între cântatul cocoșilor și răsărirea soarelui. Pe cele ce le

culeg bărbații, cum e spânzul pentru ierbarea vitelor la Sân-Toader sau la Dragobete, ei le culeg goi până la brâu — căci nici într'un obicei supersticios bărbații nu se desbracă de tot — ori cu brațul gol. Fetele culeg și busuiocul menit pe dragoste tot în pielea goală. Înțelegi, că orice plantă pe care ai s'o descânți, mai ales pentru vrăji și pentru făcut pe ursită și pe dragoste, trebuie s'o culegi în cămașe, ori cel puțin despletită și desculță. Cu atât mai bine dacă o culegi desbrăcată de tot. Nu e nevoie să ți le înșir pe toate câte le culeg așa, căci unele femei se țin mai strâns de obicei, altele nu. Insași babele nu-și mai țin legea, decât atunci când sunt plătite să culeagă cutare buruiiană și, fiind de față și fata pentru care culeg, umblă cu fel de fel de șmecherii de-ale lor, ca să umple de spaimă și cutremur pe biata fată.

Pentru alungarea Duhurilor, într'anumite zile, țărancele au obiceiul să măture, desbrăcate până la piele, casa. Tot în ziua Sân-Toaderului fac și acest lucru, în ziua Sfântului Andrei, la Sf. Gheorghe, și într'alte zile de acestea, când ung ușorii ușilor cu usturoiu și se luptă cu strigoii. Astăzi țărancele spun că măturând casa în chipul acesta alungă purecii.

Dintru început toată măturarea asta a fost pentru duhurile negre ale văzduhului, și tot pentru ele e și astăzi, dar vezi până unde a ajuns neînțelegerea vorbelor! Căci, pe lângă măturare, femeile spun un descântec, vorbe obicinuite: să fugiți, boi negri, din casa mea, de pe lângă casă, că de nu vă mătur cu mătura, vă afum cu cârpe, vă bat cu trestia, și celelalte. Acei boi negri sunt duhurile rele, și fiindcă și purecii sunt negri, vrăjmașele duhuri s'au făcut pureci.

Dela pureci a trecut obiceiul și la alte gângănii, la omizi, la furnici, la gândaci de tot neamul, la stelnițe. Și în loc să ție curată casa, s'o spele și s'o scuture mai des, țăranca se desbracă în pielea goală și descântă în mijlocul casei, ca să se sperie purecii și ploșnițele. Asta o face mai des, nu numai în zilele strigoilor, căci a pierdut adevăratul înțeles al obiceiului.

Nu l-a pierdut însă, și știe bine că se desbracă până la piele, ca să aibă mai multă putere asupra strigoilor și duhurilor rele, la sărbătorile soarelui de primăvară. Acum, fie într'o zi a Martinilor sau a Filipilor de iarnă, fie la Sân-Toader, fie la Mucenici, la Alexii ori la Bunavestire, țăranii au obiceiul să încunjoare de trei ori casa și tot coprinsul de pe lângă casă afumând cu cârpe făcând sgomot cu lucruri de fier, stropind cu apă descântată ori cu aghiasmă și spunând din gură descânțete sau rugăciuni de-ale poporului. Obiceiul e vechiu, strămoșesc. Cu sgomotul de fier sperie, cu fumul supără duhurile, cu apa și cu focul curățesc casa, vitele, pomii. De obicei femeile duc cârpa aprinsă și afumă, iar băr-

bații fac sgomotul zurăind lanțuri, bătând cleștele ori: sunând un clopot. Dar femeile trebuie să fie în pielea goală. Acest lucru însă nu e tocmai de lăudat, căci ele umblă despuiate așa în vederea altora, mai ales a copiilor. Adevărat e că unele își iau cămașa în dinți, ceea ce în anumite obiceiuri are o anumită însemnătate, dar aici nu e alta decât o acoperire a trupului pornită din rușine. Țăranii știu și spun că ei înconjoară casa în zilele acestea, ca să nu intre șarpele — nu cel ce se târăște cum îți vine a crede, ci necuratul — și ca s'alunge pe Diavolul. Intr'adevăr e însă vorba de fulger.

(Va urma).

G. Coșbuc.

SCRISORI

— TRIMISE DE UN PRIETEN PRIBEAG —

Biserica Jitionului.

 ntr'o după amiază de Martie, în împrejurimile Craiovei. Trăsura ne duce prin nori ușori de praf spre Balta Verde, pe când în urmă orașul rămâne cu acoperișurile strălucind în bătaia soarelui, pe când sate și îngrămădiri de copaci se deslușesc până în zarea depărtată, pierdută în ceață. Trecem pe sub sălcii vechi, cotim pe la o margine de sat, pe lângă o fântână vopsită cu roșu, printr'o uliță strâmtă, printre multe căsuțe sărace, — și pe drum moale, abia zbicit, intrăm în pustietatea unor locuri bogate odinioară.

Mănăstirea Jitionului.

Naltă, lung zidită, măreață încă în trista-i și derăpănata-i bătrânețe, cu acoperișuri sparte prin care se involbuirează furtunile și ploile, brăzdată de crăpături lungi, rănită pretutindeni în coaste de neinduplecata vreme, săracul lăcaș al Domnului și al vrednicilor oameni cari au tost odată și acum nu mai sunt, stă trist în singurătatea locului, la o parte de sat, lângă Balta Verde, care doarme moartă ca și trecutul acelor locuri.

Vin câțiva oameni și deschid. Se tânguesc că au un popă bătrân, ca și cum nici n'ar fi; că biserica stă să se crape, că zi de zi tot mai cu frică, cu spaimă parcă, sună clopotul în turnul descoperit. Au făcut hârtii la stăpânire, au

umblat prin lumea asta nouă, pentru credință, pentru biserica lor; dar vremurile acestea sunt grele, fără credință și nimeni n'ascultă glasul celui umilit. Intrăm cu ei înăuntru; privim ca și ei pereții afumați, crăpați, pereți de cocioabă săracă, răsfoim câteva cărți, puține rămase din cele mari și grele ale bătrânilor, cineva citește cu glas mișcat câteva cuvinte însemnate de un cititor al altor timpuri, câteva cuvinte «scrise de mână de țăran», apoi, după ce trecem prin altarul gol și pustiu în care nici un odor n'a mai rămas, în care nu e o perdea la o fereastră, în care e o înspăimântătoare sărăcie și durere, ne oprim în răceala, în amărăciunea lăcașului pustiu. Glasurile se înalță învăluindu-se, tremură parcă de mâhnirea și răceala locului; și când trecem cu toții, zidurile reci se apropie parcă, se strâng în umezeală de ghiață, ca într'un mormânt.

Rămân singur un răstimp în vechea biserică dela Balta Verde. Afară, glasurile tovarășilor au amuțit, fumul amurgitului se strecoară prin ferestrele murdare; stau singur într'o adâncă tăcere, într'o adâncă singurătate, într'o jalnică singurătate.

Și de odată, pe sus, prin turnul vechiu, spart de furtuna vremurilor, prin amurgul cernit, se strecoară o oftare duioasă de vânt. Iar se întinde tăcerea și negura amurgitului ca un zăbranic, apoi iar se strecoară pe sus durerea oftării, cu un fior prelung, abia abia simțit, de aramă: parcă degete nevăzute ating clopotul din turn.

Și un fior mi se scurge prin piept. Sunt singur, și răceala ruinei mă înfășoară: parcă mă împresoară sufletul bătrânului locaș, cu aspra jale a prezentului, cu sfâșietoarea durere a amintirilor trecutului.

Afară, liniște adânc împietrită; o înserare cu un zăbranic cernit. Imprejurimi goale; printre arbori goi, se întezărește satul sărac de-aproape, zugrăvit mohorît, fantastic pe luciirea din urmă a asfințitului. În apropiere, Balta Verde își doarme somnul ei de moarte. Nici un sgomot în întinderile pustii, spre Craiova. O tristeță nevăzută fulguesește din văzduhuri. Și jos pe lângă zidul umed, în iarba înverzită în primăvară, se strecoară un șarpe, ușor, nesimțit, cu luciri metalice.

Da, pe-aici au fost curți boerești, în preajma unui lac întins, la marginea unui sat de luptători. Un drum domnesc venea până la biserica aceasta falnică. Ziduri tari încingeau

lăcașul acesta vechiu. Bogăție în afară, bogăție înăuntru, altarul împărătește împodobit; o liniște dumnezeiască în care odihneă duhul Domnului. Pe-atunci, de mult, își priponeau în ceair țaranii caii iuți, își aninau în cuiu flintele lungi. Și în amurg femeile treceau ca printr'o lumină dela fântână, cu coafele pe cap.

Boeri și slujitori domnești își jucau fugarii prin lumina acestor locuri. De multe ori veselia nunților umplea de larmă malurile lacului; goana cailor, pocnetele pistoalelor și veselia îmbelșugată trăgeau cercuri de lumină și bucurie lo-cașului dumnezeesc.

Pe-aici a trecut și Domnul Tudor cu mânia pandurilor lui. Aici s'a oprit, și un preot a binecuvântat din altar oastea răzbuătoare a țăranilor și obijduiților. Pe-aici o vieață întinsă a unui trecut larg s'a desfășurat; și-acum un mare mormânt se întinde, un mormânt al bucuriilor și al durerilor trecutului, un mormânt al pustirilor, al mâniei păgânilor, al batjocurei străinilor. Pe acest mormânt odihnește tristă încă biserica veche.

O milă mare, o milă nesfârșită mă cuprinde: din trecut vine o suflare în care mai tremură încă parcă, în agonie, sufletul vechii și pustiei clădiri.

Ca un cerșetor pe moarte, la o margine de drum, plin de durere și de fiori, așa stă acum biserica aceasta a unui falnic trecut. Și ca o plângere duioasă trece iar oftarea suferinței peste urma clopotului din turn.

Incet, pe gânduri, pornesc pe drumul umed, spre satul sărac, părăsesc și acest mare mormânt al trecutului.

Un sătean trece pe lângă mine, mă privește tăcut cu ochii în cari licărește durerea. O femeie se scoală de pe marginea șanțului și se strecoară pe poartă în ograda strimțată, spre căsuța întunecoasă și săracă. Un țipăt dureros de copil răzbate de undevă. Nici un glas vesel, nici un cântec, nimic. În preajma unui mormânt n'au ce căută cântecele și luminele de bucurie.

Pe sub sălcii bătrâne, în trăsura, cu prietenii, ne apropiem de luminile Craiovei, printr'o înserare limpede și rece. În urmă, într'o pâclă pătrunsă de pulberea lunii, a rămas biserica veche, săracă și pustie, în întinderea câmpiei. Un vânt ușor, și-o oftare a unei mari dureri vine dintr'acolo.

Mihail Sadoveanu.

Marele Căpitan Regele Carol I, în războiul pentru independență (1877—78).

(După „Bul. Armatei și Marinei“).

C U R C U B E U L

ulte lucruri minunate se întâmplă în natură! Așa sunt: fulgerul, trăsnetul, luminile polare, curcubeul, stelele căzătoare, și altele. Oamenii învățați, cari s'au îndeletnicit necurmat cu aflarea adevărului, nu s'au lăsat până când nu au tâlmăcit asemenea lucruri.

Vorbind despre curcubeu îndeosebi, poporul știe că este «un ștergar vârgat, peste mare aruncat» și că «bea apă din râu», ca și cum ar fi un dobitoc înzestrat cu viață. O mai fi având el și alte credințe, dar cum se întâmplă curcubeul, de asta habar n'are.

Când ni se arată curcubeul, vedem că el se aseamănă cu un arc uriaș, frumos colorat. Capetele lui se pare că ating pământul, rezemându-se pe el, iar bolta arcului se ridică mândră către înălțimile cerului. Priveliștea este încântătoare. Dacă ne uităm cu băgare de seamă, mai vedem că noi stăm între soare și norul din care pică ploaia, în așa chip că soarele, capul nostru și mijlocul cercului din care face parte curcubeul sunt în aceeași linie dreaptă. La curcubeu putem deosebi, din afară înăuntru, următoarele colori: *roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, civit* (indigo) și *micșuniu* (violet).

Mulți s'au încercat să vadă ce e curcubeul, apropiindu-se de locul unde li se arată. Dar schimbându-și locul lor, curcubeul le fugea din ochi, ceea ce însemnă că el este numai o arătare și că numai într'un anumit chip se putea vedea.

Care este pricina curcubeului?

Înainte de a o spune să facem împreună cu cititorul acestor rânduri o încercare:

Să zicem că afară este un soare strălucitor, care-și aruncă razele sale în toate părțile. Să intrăm în casă și lăsând perdelele să astupăm bine de tot ferestrele, așa ca lumina să nu mai pătrundă înăuntru.

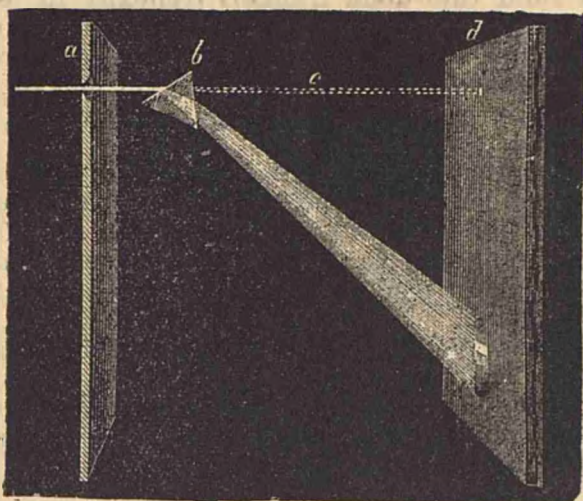
Să dăm drumul în odaie unei fășii de lumină, printr'o gaură (a), pe care am face-o în învelitoarea dela fereastră. Fășia de lumină va pătrunde în cameră și în ea vom zări micile bucățele de praf cari se joacă în aer și pe cari se pare că lumina le pune în mișcare.

Dacă am așeza de-acurmezișul fășiei de lumină un crâmpeiu de geam, raza nu se va oprî din drumul ei cel drept, ci se va duce înainte. O putem oprî la oarecare depărtare, punând în calea ei un carton (d). Vom avea pe acesta o icoană mică și albă, care are aceeași culoare ca și lumina.

Dacă, în loc de a folosi un crâmpeiu de geam, vom pune în calea luminei o prismă de sticlă, ca acelea dela candelabre (b), lucrul se va petrece altfel.

Razele luminoase își schimbă drumul, se frâng odată la

intrarea în prismă și altă dată la ieșire, se împrăștie mă-rindu-se și schimbându-și culoarea. Ele lasă pe carton, pus ceva mai departe, o icoană lungăreață și colorată deosebit. Culoarea albă ce o aveă fășia la început s'a desfăcut în 7 colori așezate întocmai ca și cele dela curcubeu. Să le luăm însă pe rând și vom aveă de sus în jos: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, civit (indigo) și micșuniu (violet).

Trecerea luminii printr'o prismă de sticlă.

Această icoană cu șapte colori, în care se desface lumina albă a soarelui, se numește *spectru solar*. Așa au botezat-o învățații. Cuvintele acestea: *spectru solar* nu însemnează altceva decât *icoană dată de soare*.

Că lumina zilei este formată din 7 colori se poate învederă lesne. N'avem decât să primim pe o oglindă încovoiată înăuntru razele colorate, ieșite din prismă, și vom vedea că ele s'au reunit și că formează iarăși o fășie de lumină albă. Aceasta însemnează că prisma n'a făcut altceva decât să deosebească culoarea albă în colorile din care este formată, și că oglinda a strâns la loc acele colori, făcând din ele culoarea albă a luminii.

Dacă am face o rotocoală de carton și am lipi pe ea cele 7 colori ale curcubeului, învârtind ca pe o sfârlează rotocoala, vom formă o singură culoare albă, culoarea luminii.

Să venim acum la curcubeu.

În aer în locul prismei avem picăturile de apă, cari cad din nori ori aburii de apă risipiți în aer.

Razele soarelui trec prin aceste picături de apă și frân-gându-se se desfac în cele 7 colori cărora le datorăm curcubeul cel minunat. În curcubeu, colorile au aceeaș așezare

ca și în spectrul solar, ceea ce însemnează că se petrece același fapt în picăturile de apă ca și în prisma de sticlă.

Alteori se văd câte două și chiar trei curcubeuri, unul deasupra celuilalt. De obicei în al doilea curcubeu, colorile au o rândueală răsturnată față de ale celui dintâiu adică: roșu, portocaliu, etc., dinăuntru în afară.

Acest al doilea curcubeu se datorește acelorși raze de soare, cari sufăr câte două frângeri (reflexii) în picăturile de apă. Când razele de soare au suferit trei frângeri în picăturile de apă, atunci se formează al treilea curcubeu.

De obicei numai unul din curcubeu, cel mai de jos, este colorat mai tare, pe când celelalte pe cari le vedem mai sus, au colorile mai șterse.

Tălmăcirea pricinii curcubeului se poate face și altfel. Luând o stropitoare și împrăștiind din ea apă în razele soarelui, pe când noi stăm cu spatele la acesta și cu fața către picăturile de apă, vom vedea un curcubeu, căci razele soarelui se resfrâng în picăturile de apă și se desfac în cele 7 colori ale luminii.

Colorile cari se văd uneori în jurul soarelui or ale lunii sunt datorate acelorși pricini.

Cum se vede, curcubeul este numai o *arătare luminoasă* ce se întâmplă în sânul aerului. De aceea învățații îl și numesc *meteor luminos*.

Get.

Poveștea neamului nostru (1).

Iar¹ albia pe care Dumezeu ca un puternic i-o scosese în cale milosului slujitor — s'a tot dus, s'a dus la vale, legănată de valurile apei, până s'a oprit hăt, departe, departe, între niște sălcii, la marginea pârâului. Și când s'au tras apele a rămas pe uscat.

Și era acolo, unde se oprise albia cu pruncii, o pustietate de nu se simțea țipenie de om. Numai fiarele sălbatice hălăduiau pe-acolo, ca la ele acasă. Și numai iată că i-a mirosit, măi fraților, pe sârmanii copilași o dihanie de lupoaică crudă și fioroasă, ca toate lupoaicele! Dar să vedeți puterea lui Dumnezeu!

Deodată s'a îmblânzit gadina întocmai ca o mielușă și nu numai că nu i-a mâncat, dar minune nemaipomenită, nenisorule, zău! curată minune! Lupoaica ca o mamă duioasă s'a încolăcit pe lângă copilașii pocălțiți de foame, ca pe lângă cățelușii ei, le-a dat să sugă și a început să-i lingă și să-i alinte de parc'ar fi fost ai ei, de când lumea.

(1) Vezi No. 36.

Să-i fi văzut, măre, pe nepoții împăratului, cum molfăiau veseli din țâțele pline ale lupoaicei.

Și-au tot supt din țâțele lupoaicei frățiorii gemeni, până s'au făcut știți colea dolofani, de puteau s'alerge pe la stâne cu haitele'mpreună.

Odată i-au zărit niște ciobani, dând târcoaie oilor, s'au mirat de ei ca de alte alea, și nu s'au lăsat până nu i-au prins. Dar ce-au pățit ciobanii cu ei până i-au îmblânzit și i-au deprins cu lumea, numai ei singuri ar putea-o spune, că cică lătrau și mușeau, măi fraților, mai ceva decât lupoaica dela care supseseră lapte.

Și s'au ridicat măre, nepoții împăratului niște cadre de voinici spătoși și puternici de se sudumea pământul când căleau și așa de pricepuți și de meșteri erau la luptă, că nici un cioban din toți câți erau prin împrejurimi, nu se bizuia să se dea cu ei în sfadă.

Mi-i cunoștea o lume, căci se dusese vestea de puterea și de vitejia lor până dincolo de hotarele împărății. Și dela unul una, dela altul alta, numai ce-au aflat, măre, ciobănașii noștri că se înrudește cu împăratul, că bunicul și muma lor zac în temniță, că ei au fost osândiți la moarte, și să te mai ții, nene! Au pornit topiți de durere să-și caute măicuța, dar n'au găsit'o, căci putrezise de mult, de mult, între zidurile temniței răpusă de întunericul închisorii și de dorul micuților ei, cari îi secasera inima. Atunci au turbat de mânie au jurat să pedepsească pe cel vinovat, au sculat toți ciobanii de prin împrejurimi și ca un potop s'au năpustit, fără veste asupra împăratului, l'au prins și l'au turnat la închisoare.

Iar pe bunicul lor, l-au găsit albit de necazuri în fundul temniței, l-au scos cu mare alaiu, l-au tuns și l-au ras, că-i ajunsese părul și barba până la pământ și, cu multă cinste l-au înălțat împărat în locul care i se cuvenea.

S'a veselit atunci noul împărat cu veselie mare; iar drept mulțumire, a dăruit nepoților săi — Romu și Remu — că așa li erau numele — o moșie mare, mare cât jumătate din împărăția lui.

Și s'au strâns, măre, cei doi ciobănași cu toți tovarășii lor de ciobănie și au făcut o cetate mare și puternică tocmai pe locul unde îi găsise lupoaica și le dase lapte.

Inchegară ciobănașii noștri cetatea de bine, de rău, dar n'o botezaseră și trudeau și se ciumăreau că ce nume mai potrivit și mai frumos să-i pue. Și să vedeți ce-au făcut.

S'au înțeles cei doi frați — nepoți ai împăratului — să se sue pe un deal mare, cel mai mare după moșia lor și să se uite'n zare și acela să fie nașul și stăpânitorul cetății, care o zări mai mulți vulturi dintr'odată.

Remu, cică s'a uitat întâiu, și-a zărit 6 vulturi, iar Romu

mai cu noroc decât frate-său a zărit 12, și el a rămas să boteze și să stăpânească cetatea.

El — Romu — a botezat-o «*Roma*» după numele lui și a stăpânit-o cu pace și cu bucurie vreme lungă să-i ajungă, ba să-i și mai rămăe!

Dar toți câți erau în cetatea aceea o duceau rău, rău de tot, din pricină că n'aveau femei!

Și au voit să-și lege și ei capul ca toți oamenii, dar nimeni nu voia să-și mărite fetele după ei, căci ziceau că au supt lapte de lup, și n'o să iasă din ei oameni de treabă.

Atunci, ce și-au pus în gând, ciobănașii noștri!?

Au născocit un joc frumos și minunat, de nu se mai pomenise până atunci pe fața pământului joc frumos și minunat ca acela.

Să-i fi văzut, măi fraților, cum mai pisau pământul cu pași mărunți și repezi și cum se mai învăteau de sprinten ciobănașii noștri, de par'că îi puneai cu mâna. Și fiindcă în jocul lor minunat, ei se întorceau vesel, iute și mândru ca niște călușei boerești, i-au zis și ei jocului «jocul călușelor» sau «jocul călușarilor».

Și d'atunci, iacă, a fost născocit jocul călușarilor, care se joacă și pe la noi în vremea rusaliilor.

Și după ce au învățat ei bine, bine jocul, au ales o zi de sârbătoare, în care au poftit (la jocul lor minunat) pe toți oamenii, de prin cetățile vecine megieșe cu cetatea lor.

Și s'au strâns megieșii, cu mic cu mare, să vază și ei jocul cel minunat al Romanilor, adică jocul ciobănașilor din cetatea lui Romu.

Și după ce s'au strâns megieșii — cu finii și cu nașii — că par'că le pusese oala ai posnași de ciobănași, a ieșit Romu — vătaful jocului — și-a făcut semn jucătorilor să înceapă. Și mi se învăteau, mare, flăcăiașii noștri sprinteni și ușurei ca niște păpuși de rămăseseră musafirii cu mâinele la gură, fermecați de atâta mândrețe. Iar în mijlocul jocului, știi, colea când se resfiră călușeii, numai ce-a dat semn vătaful jucătorilor și fiecare și-a luat câte o fată dintr'ale musafirilor, și toți au fugit cu ele în cetate. Și după ce s'au văzut înăuntru, au închis porțile și au poftit pe musafiri să se gătească de nuntă.

La început, părinții fetelor, au socotit că le-o fi d'a glumă jucătorilor — că așa le-o fi jocul — dar mai pe urmă au văzut că se îngroașe gluma și s'au luat cu ei la ceartă. Și s'a făcut zarvă și gâlceavă mare — până aproape, aproape să ajungă la bătae — dar, încetul cu încetul, toate s'au potolit — ca un foc de pae — socrii s'au împăcat cu ginerii și au făcut o nuntă mare și frumoasă de s'a veselit o împărăție toată.

Nuntași erau toți sfetnicii împărăției, iar nun mare era chiar împăratul, cel cu barba colelie — bunicul lui Romu și al lui Remu.

Ș'au veselit, ș'au chefuit, au închinat, au ciocnit și au-gol-
lit la pahare, până când și nunul cel mare, împăratul, cam
luase ursu de ureche. Iar când a fost la «Nunească» s'a
încheiat o putere de horă, nenisorule, mare, mare, de nu-
vedeai marginile. Ce vreți dacă numai ginerii și cu mirese-
le treceau de două sute, ce să mai zicem de lumea cea-
laltă, care venise din cotro vezi cu ochii să vază și ei mi-
nunea minunilor :

O sută de nunți într'un oraș
Și toate, numai cu un naș.

Ba, nici Păcală, cică n'ar fi lipsit dela nuntă, căci după
spusa lui moș-Glumici :

El cără la vetre lemne, cu frigarea
Și duceă la mese glume cu căldarea.

(Va urma)

Florea Cristescu.

Oamenii de bine trăesc d'apururea în sufletele urmașilor lor.

Cu câtă simțire nu'mi vorbește tata (1) despre vestitul *N. Nanu*,
cel d'întăiu învățător de pe valea Bistriței, înainte de 1850, care
prin munca lui stăruitoare și pricepută și-a câștigat cel mai de
cinste și neperitor loc în sufletele învățăcelilor săi !

Par'că-l văd în ochii închipuirii mele, după spusele tatei, în-
conjurat de toată strălucirea, pe acel apostol al luminei, al
muncii, al datoriei și un fior de dumnezească cinstire îmi stră-
bate tot trupul.

Și nu numai tata dar și uncheșul popa Vasile din Cojoci (2),
îmi povestea dese ori, cu aceeași căldură, de Nanu. Și nănașul
Ion Simionescu (3) și uncheșul Vasile a Todiresii (4) și dascălii
Arghire Teodorescu și Matache Tofan din Crucea (Suceava) gră-
esc cu multă înflăcărare de fericitul întru pomenire *N. Nanu*,
învățătorul dela școala lui Balș, acolo unde s'au adunat ucinici
ca I. Creangă din Pipirig, ținutul Neamțului și mulți alții din
coprinsuri apropiate și depărtate.

— «He, măi băete, — zice tata, — răposatul Nanu eră socotit
de noi drept ca un sfânt. Blândețea și răbdarea lui te răpuneau;
Să fi fost cu capul de piatră și încă pricepeai învățăturile lui,
așa de cu meșteșug și blândețe te lua el. Când intră în școală
prin vorba lui așezată dar nestrămutată, prin ochiul lui ager,

(1) Dascălul Matache Mrejeriu, din Cotârghăș-Broșteni-Suceava, fost elev al lui *N. Nanu*.

(2) Pr. paroh Vasile Mrejeriu, din Cojoci-Broșteni-Suceava, fost elev al lui *Nanu*. Acum răposat.

(3) Ion Simionescu, fost primar în Broșteni, astăzi dascăl în Cotârghăș.

(4) Gospodar în Cotârghăș.

prin călcătura lui, te stăpâneă ; iar când începea să cânte te ridică în slavă Duminicile și sărbătorile gemea biserica de lume, venită anume să asculte cântările cele frumoase ale lui Nanu și a ucenicilor lui. Ce mândrețe eră, Dumnezeule ! . . . »

Rare ori Nanu se supără și supărarea lui tot domoală eră ; mai adesea ori era pricinuită de obrăznicii și de scrierea rea a ucenicilor ; pentru asta nu-i cruță. Dela lada cu nisip — placa de astăzi — învățăceii treceau la scrierea pe hârtie, cu pană de găscă, și învățătorul, ajutat la începători de monitori, stăruia din răspuțeri să-i deprindă a scrie curat și bine și celor ce nu li se dau degetele pe condeiu, li le împreuna cu unghiile în sus și, cu linia ori cu o vărguță, le potriveă, după nevoile scrisului. Dar școlarii lui Nanu scriau, nu mângăleau hârtia !

Niciodată nu pedepseă cu ciudă, ci cu blândețe, cu judecată și numai când nu era chip altfel.

Pe băeți îi povățuia în toate ca un părinte și-i priveghea în drum, fără să vadă ei, să nu facă obrăznicii, să fie cuviincioși cu drumeții și să nu se bată. Cei vinovați erau chemați a doua zi dimineața la răspundere, arătându-li-se de-a fir a'n păr faptele săvârșite de încremeneau băeții . . .

Datoria și-o făceă neștirbit și cu mult foc de și nu eră bine plătit, iar trebile pe-atunci erau lăsate în voie, la cinstea omului, de cătră privighetorii învățăturii, cari erau tare puțini. Și de-aceea eră el cinstit așa de mult de școlarii lui și-i pomenit cu sfințenie și azi.

Ferice de cei ce înțeleg să-și facă datoria din dorul de-a face binele, cum a făcut Nanu, iar nu de frică ori de rușine.

Și nu rare ori, când eră răgaz, la câte-o petrecere, nanașul Simionescu, cu unchișul Vasile al Todiresii și cu tata, cântau împreună: «*Ruinata Cetățue*», «*Ah, sabia lui Traian*», «*Anul 1849*», ș. a., cântece duioase și bărbătești învățate la Nanu, și lăcrămau . . .

De câte ori n'am fost pătruns, încă din frageda copilărie, de simțiri strașnice de slăvirea acestui apostol care, în timpuri neguroase, prin purtarea și munca lui rodnică, deschide drum luminos și lasă urme atât de adânci în sufletul școlarilor săi, că după 36 ani, lăcrămează la pomenirea numelui și faptelor sale slăvite !

Așa au lucrat bătrânii ; vieța lor întreagă a fost o comoară de îndemnuri către muncă, cinste și împlinirea datoriei. Și dacă suntem ce suntem, o datorăm oamenilor cari au avut drept țintă binele și fericirea neamului, mai presus de a lor.

La examenele și la premiile atât de îngrijite și frumoase ce făceă mai pe urmă vrednicul urmaș a lui Nanu, renumitul învățător M. Lupescu, tata ades lăcrămă.

— «*Măi băete, ziceă el, v'a bate Dumnezeu, dacă na-ți ascultă pe învățătorul vostru și nu ve-ți bate mătânii pentru el. Vedeți cât se trudește să vă facă oameni de omenie, cum vă povățuește ca un adevărat tată, cum vă priveghează pe drum să nu vă*

primejduiți.... Numai bietul Nanu, Dumnezeu să-l erte, mai era așa».

Atunci ca și-acum, sufletul meu e plin de duhul lui Nanu, acel apostol sărac și singuratic, care a vărsat lumină și înțelegerea vieții în multe suflete... Și dacă nu i s'ar aduce alt prinos decât numai lacrimile ce le-a vărsat tata, simțirile ce ne-a deșteptat mie și celor din casă, de câte ori pomenea de Nanu, și jelea ori bărbăția ce împrăștie mândrele cântece înălțate de el, încă ar fi destul.

Dar pentru o muncă așa de stăruitoare și purtătoare de rodiri bogate ca a lui Nanu, s'au mai găsit slăvitori.

O tovarășie alcătuită din d nii Gh. Teodorescu-Kirileanu, licențiat în drept, M Lupescu și Ion Teodorescu, învățători, toți feciori de gospodari țărani, a ridicat o mândră cruce și a făcut în luna Maiu, o frumoasă pomenire lui Nanu, a cărui oseminte se găsesc în țințirumul bisericii din Broșteni și a cărui nume și fapte se găsesc în multe suflete din multe coprinșuri și în amintirile cele mândre ale lui I. Creangă.

Țărănimea de pe valea Bistriței va lăsa zestre din tată'n fiu ca un odor de mare preț, aducerea aminte de slăvitul învățător Nanu.

Așa trăesc în sufletele urmașilor cei ce-și fac datoria în întregul ei și înving greurile și năcazurile prin lumină, muncă și răbdare.

Să luăm aminte !

L. Mrejeriu.
Zorleni.

M A D R I D U L

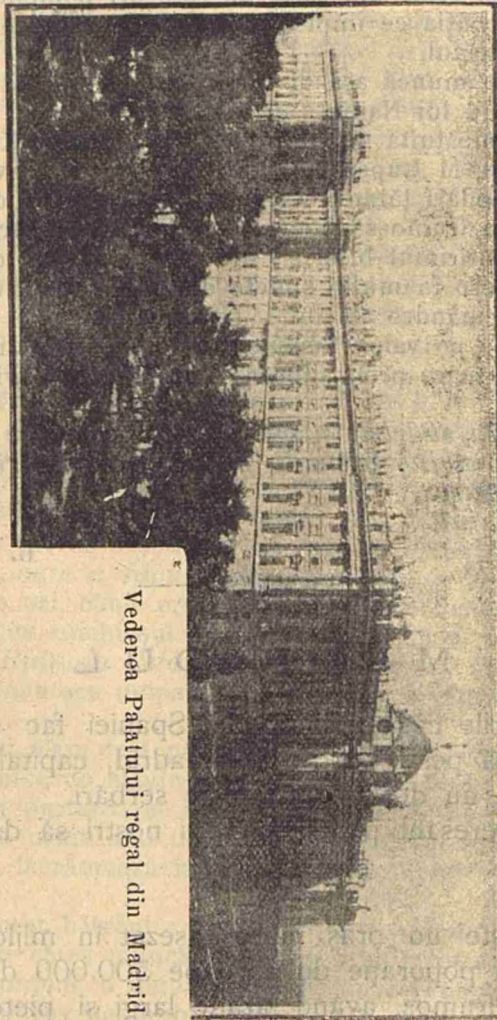
Sărbătorile căsătoriei regelui Spaniei fac să se vorbească peste tot despre Madrid, capitala țării, în care s'au desfășurat aceste serbări.

Socotim interesant pentru cititorii noștri să dăm câteva amănunte.

Madridul este un oraș mare, așezat în mijlocul peninsulei, având o poporație de aproape 500.000 de locuitori.

E un oraș frumos, având strade largi și piețe întinse și cuprinzând edificii impunătoare, de și nu prea multe de o valoare artistică deosebită. Intre acestea, se citează: «Palatul Regal», care s'a construit între anii 1737—1764; «Palatul Curților (adică al Parlamentului, care cuprinde locul celor două adunări: Senatul și Congresul); «Palatul Justiției», etc.

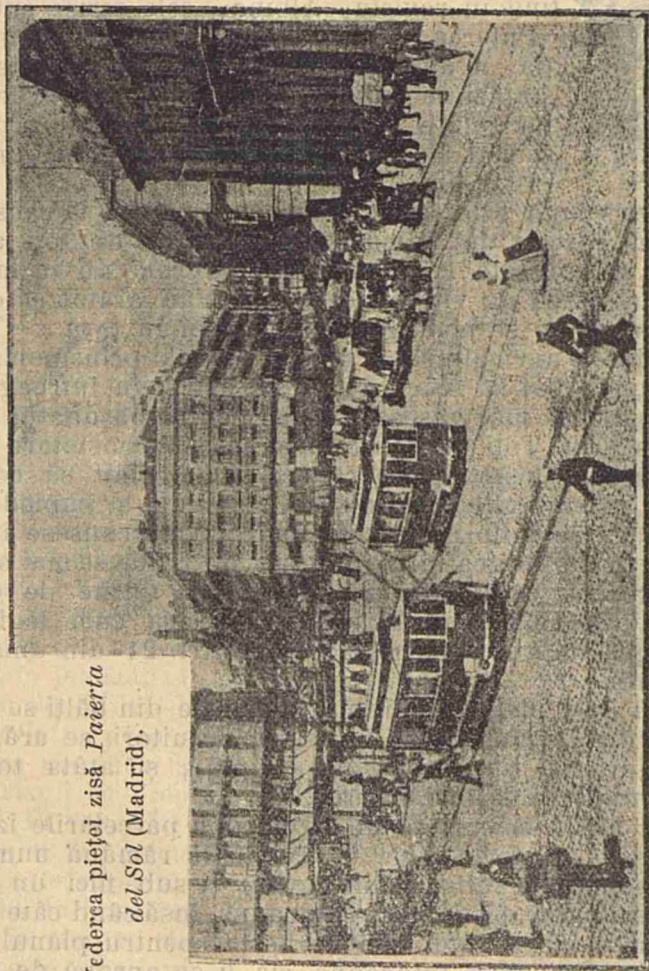
De asemenea, un mare număr de biserici unele cu o vechime de mai multe veacuri înfrumusețază Madridul. Căsătoria Regelui s'a săvârșit în biserica «San-Geronimo» (Sf. Ieronim).

Vederea Palatului regal din Madrid

Mai importante din punct de vedere artistic în Madrid, sunt muzeele, frumoase și bogate. În fruntea lor stă muzeul «Prado», care cuprinde, între altele, picturi originale ale marilor pictori din școala italiană, spaniolă, olandeză, etc. Cu deosebire din școala spaniolă sunt multe și prețioase opere.

Madridul are și un număr mare de școli, dintre cari trebuie să pomenim întâiu Universitatea. Această vechie instituție a fost fondată în 1498 la Alcala; de aci s'a mutat la Madrid în anul 1836. Numărul obișnuit al studenților din cele cinci facultăți (litere, științe, medicină, farmacie, drept) este de 5 000. Afară de aceasta, sunt școli speciale (de arte, de comerț, de muzică și declamație, de agricultură, etc.); apoi multe școli secundare și primare.

Vederea pieței zisă *Paierta del Sol* (Madrid).

Numele de Madrid este pomenit pentru prima oară în anul 939 după Cristos. Eră atunci o mică fortăreață, pe care regele din regatul Leon, Ramiro II, a cucerit-o din

mâna Maurilor. Mai târziu, sub regele Castiliei, Enric III eră centru de vânătoare. Pentru prima dată devine reședință regală sub Carol V, iar Filip II în mod definitiv îl declară capitală a regatului în anul 1560.

R.

Ceva relativ la creșterea vitelor.

tind în revista «Albina», cele scrise sub titlul «Puterea și binefacerile cooperativei în Elveția» m'au făcut să mă gândesc la tristele constatări ce meseria mea, mi-a dat prilejul să fac relativ la creșterea vitelor în țara noastră și mai ales în Dobrogea, unde funcționez de câțva timp.

S'a scris mult și tot atât s'a vorbit, cu privire la cauzele degenerării raselor de animale. S'a constatat de toți acei ce au voit să constate, că populațiunea rurală nu se mai ocupă cu creșterea de vite și tot atunci s'au arătat și cauzele pentru care nu se mai cresc vite la noi în țară.

Intinderea agriculturii e una și cea mai principală, și toți cei ce voesc pot să se convingă că astăzi în întreaga țară aproape nu se mai găsesc izlazuri pentru pășunatul vitelor, totul s'a arat. Toți cei ce au făcut această constatare și erau în măsură de a împiedeca răul, s'au mărginit să constate, și să ia măsuri altele iar nici de cum de a împiedeca ca răul să nu se întinză și acolo unde nu pătrunsese încă.

Dacă în Dobrogea și în județele de baltă se mai adăposteau cirezi de boi, herghelii de cai și turme de oi, era că izlazurile se găseau încă păstrate, așa cum legiuitorul prin legea împroprietărilor rurale, Art. 24 din anul 1882, prevăzuse.

Astăzi însă plaga s'a întins, izlazurile din bălți se ară, izlazurile în devălmășie se împart la locuitori, se ară, și locuitorii nu mai țin decât 2 boi de plug, și atâta tot, căci nu are unde să le mai pășuneze.

Statul nu ia măsuri să nu se aprobe parcelările izlazurilor, care, — conform legii, — trebuie să rămână numai izlazuri, neputând sub nici un cuvânt și sub nici un motiv, a li se schimba destinația. Totdeauna însă când câte un așa numit inginer, i-a câte 4 lei de hectar pentru planul de împărțire a izlazurilor, totdeauna, zic, li se aprobă de autoritățile în drept aceste acte de distrugere a creșterii vitelor din țara noastră.

Nu încape îndoială că locuitorul ieșit din devălmășie, nu mai ține un metru de izlaz pentru pășunat, iar vitele le hrănește la pripon pe marginea șanțului și statul le trimite

tauri de rasă, pentru îmbunătățirea raselor. Izlazarile au fost acelea cari au ținut până în prezent renumele vitelor din Dobrogea și mai ales a calului. Să se trimeată de Minister inspectorii zootehnici și să facă constatările cuvenite, pentru împiedicarea distrugerii izlazarilor, și cu ea a distrugerii creșterii vitelor în Dobrogea.

Să se ia măsuri să nu se arendeze, cel puțin în Dobrogea unde nu e dispărută cu totul vechia deprindere a creșterii vitelor, porțiunile de teren ale statului, destinate pentru pășunat, pe la arendași cari impun condițiuni grele, abuzând de nevoia în care se găsesc crescătorii mici, de a se învoi la dâșii.

Să dea prioritate asociațiunilor de crescători, cari adesea sunt înlăturate de a putea obține aceste terenuri la cari au concurat alături cu arendașii, — și apoi numai încetul cu încetul, când se va substitui pășunile cu livezile artificiale, să permită întrebuințarea izlazarilor ca terenuri de cultură.

Ștef. Stelian

Medic-veterinar al jud. Constanța.

Loterie de Stat.

Contractul dintre ministerul de interne și societatea banche- rilor, privitor la concesiunea loteriei de Stat, a fost semnat și autentificat la tribunalul Ilfov.

În această societate de bancheri intră casele de bancă următoare: Banca de Credit român din București, Länderbank din Viena, Norddeutsche Bank din Hamburg, L. Behrens fiu, Hardix Einwechen și Karl Masse, toți din Hamburg.

Durata contractului e de 20 de ani. Prima emisiune va cuprinde 30.000 bilete, din care unul din două va fi câștigător.

Valoarea biletelor va fi de 160 lei; dar ele vor putea fi divizate în jumătăți, în sferturi și optimi, având o valoare de 80, 40 sau 20 de lei.

Loteria va avea șase clase și două trageri pe an. Prima tragere va avea loc la 1 Ianuarie 1907.

Bancherii au dreptul de a ridica numărul biletelor până la 50.000. Ei vor plăti guvernului român o taxă de 24 lei de fiecare bilet din prima serie de 30.000 lei și de 25 lei de fiecare bilet peste acest număr. Afară de aceasta vor vărsa guvernului cu titlu de împrumut fără dobândă o sumă de 2 milioane plătibilă în anuități de câte 250.000 lei. Primul vărsământ se va face peste cinci ani.

Bancherii se obligă ca cel mult peste un an să formeze o societate română cu capital de 3 milioane și cu sediul în București. În acest scop va înființa o comisiune permanentă de doi membrii numiți pe cinci ani.

M. S. Regele Carol I și Regina Elisabeta, fotografiați la sfârșitul anului 1905.

Agricultura și arendașii.

n ziua de 19 Maiu a. c., din oarecare împrejurare, am ajuns în com. Cervenia din jud. Teleorman, nu departe de orașelul Alexandria; până la această comună ochiul călătorului, rămânea încântat de frumusețea recoltelor de toamnă cași a celor de primăvară. Câmpurile roditoare ale acestui județ erau pline de săteni muncitori, cari prin munca lor producătoare, pentru alții mai mult decât pentru ei, se întreceau la săpatul porumbului. Unii din ei făceau prima sapă, pe când alții mai prevăzători, făcând semănătura de porumb mai de timpuriu, săpau porumbul pentru a doua oară. Negreșit că astfel de semănătură de porumb, la ori ce schimbare de timp va putea da o recoltă satisfăcătoare. Am văzut și semănături de porumb de abia răsărită dela care nu se va putea aștepta săteanul la o bună recoltă decât numai dacă vor cădea ploii mai dese.

De acest rău obicei, cu greu se pot desbăra unii săteni, deși văd răul cu ochii în fiecare an regulat, cu toate acestea ei rămân în credința lor, că dacă *Dumnezeu va voi*, vor face și ei porumb, cași cei ce au semănat mai de timpuriu această cereală. În acele momente de muncă spornică, eram în gândul lor, că în acest an vor avea o recoltă bogată, așa încât își vor putea plăti multe datorii către stat și marele agricultor, rămânându-le și lor un prisos din muncă pentru traiul zilnic al familiei. Cu cât un călător se apropie mai mult de orașul Zimnicea, cu atât lunca râului Teleorman devine mai îmbielșugată în semănături de toamnă cași de primăvară. Din acest punct de vedere cu multă dreptate poate ca județul Teleorman să prenumere între alte județe supranumite grânarele țării noastre.

Comuna Cervenia, numără aproape 800 de familii de săteni buni, muncitori și economi; prin curțile acestor săteni se pot vedea paseri de curte, iar prin grădinile lor pomi roditori și zarzavaturi. În cea mai mare parte casele lor sunt încăpătoare, cu ferestre mari, acoperite cu tinichea sau tablă de fier. Acest lucru înseamnă că sunt buni economi, ici colo am văzut și case acoperite cu stuf de trestie.

În comuna Cervenia, ca arendaș este d-l Răducanu Constantinescu, care ține în arendă o moșie de 3 mii pogoane proprietatea așezămintelor Brâncovenesti. Un sătean îmi spune că de când d-l Răducanu este arendatorul moșiei Cervenia, le-a făcut școală în comună și le-a reparat biserica. Aceste două fapte nobile din partea d-lui arendaș îi face onoare, afară de aceste fapte laudabile, a cumpărat 200 pluguri de fier, pe care le-a dat sătenilor agricultori, cari le-au plătit în rate în timp de 10 ani, fără nici o camătă, le-a

mai dat sătenilor sămânță bună de grâu, așa că semănătura de grâu a sătenilor este de aceeași calitate cași a arendașilor, dacă nu chiar mai frumoasă. Cele mai multe acareturi, în care se socotește și casa de locuință a proprietății, d-l arendaș le-a făcut pe socoteala sa.

Fiindcă în apropierea casei de locuință se găsește o moară cu vapori, d-l arendaș a găsit de bine a așeza un motor pentru producerea electricității, cu care își luminează toate odăile și frumosul parc ce înconjoară casa de jur împrejur. D-l arendaș dorește ca până la toamnă să așeze și în comună 4 lămpi electrice, pentru ca în timpul nopții comuna să fie iluminată cu electricitate. Toate aceste sacrificii ce d-l Răducanu Constantinescu le face pentru progresul economic al sătenilor, de munca cărora se servește și D-sa, arată marea dorință, de a ridica pe micul agricultor, la o stare mai bună economică.

Dacă toți arendașii de moși cași marii proprietari ar urma pilda d-lui Răducanu Constantinescu, în cece privește ridicarea economică a micilor agricultori cași a muncitorilor agricultori, negreșit, că astfel de oameni nu ș'ar face decât o mare datorie față de acei săteni de munca cărora are trebuință spre ași înmulți avutul lor. Numai cu chipul acesta se va putea ridica mai de grabă partea rurală cași economia satelor.

V. S. Moga.

De pe Domeniile Coroanei.

Societatea economică culturală «Spătarul Miclescu», de pe Domeniul Coroanei Domnița, din județul Râmnicu-Sărat, și-a încheiat de curând socotelile pe anul trecut. Din bilanțul cetit membrilor se vede că, banca dispune astăzi de un capital de 21.000 lei, compus din vărsăminte, depuneri spre fructificare, etc. Fondul de rezervă era la 31 Decembrie 1905 de 1.360 lei, iar cel cultural de 350 lei.

Societatea are și mobilier și o bibliotecă destul de mare dăruită de Administrația Domeniului Coroanei, care i-a pus la dispoziție și un local gratuit.

Fructificarea capitalului s'a făcut prin acordarea de împrumuturi, exclusiv pentru cumpărare de vite, unelte agricole, construcții de locuințe și pentru cumpărare de porumb, în anii în care nu s'a făcut.

Pe lângă partea economică, membrii consiliului de administrație, s'au interesat de aproape și de ridicarea morală și intelectuală a locuitorilor, organizând conferințe practice și teoretice.

Cântecele noastre.

omânului îi place să cânte. Când e amărât ori când e vesel, când speranța începe să-i suradă, ori când vr'un dor îl mistue, Românul cântă. Când își mână oile la câmp, când merge cu carul având de tovarăși numai boulenii lui dragi, când între străini departe și-aduce aminte de ai săi, ori când cu fruntea îmbrobonată de sudoare muncește cu zor într'o zi călduroasă de vară, iarăși cântă. În cântec găsește el uitarea necazurilor, mângâierea durerilor și alinarea suferințelor. Și după sentimentul care-i copleșește sufletul, cântecul Românului e aci plângător, aci plin de veselie. Iar, în liniștea unei seri de vară, când muncitorii se întorc dela câmp, ți-i mai mare dragul să-i ascuți cum cântă cu atâta foc, deși mădularele le sunt zdrobite de oboseală.

Cântece avem tare multe și mai toate sunt o comoară de duioșie și de farmec. Unele ne amintesc vremurile de urgie, ce au căzut altădată, pe capul bieteii noastre țări; altele suferințele Românilor dela împilătorii lor; altele vr'un dor ascuns; în fine, în cântece, se văd sentimentele așa de amestecate de care e coprins sufletul Românului. Din cântece ne putem da seama de firea lui, mai ales din minunata noastră doină, această melodie proprie Românului, pe care ascultând'o, te simți înduioșat până în măduva oaselor și ochii ți se umezesc de lacrimi.

De câtva timp însă, am început a da uitării frumoasele noastre cântece, cum am dat uitării atâtea și atâtea obiceiuri curate și senine, pe care le-am moștenit dela strămoși. Și în locul unui așa de dulce: «Cuculeț cu pana sură» nu rare ori se întâmplă să auzi astăzi prin satele noastre: «S'a dus a mea iubită» sau altele, ce se cântă prin tavernele orașului și pe care le a adus la sate, vr'unul ce a petrecut un an, doi, prin oraș.

E rușine pentru noi și-i păcat, să ne uităm cântecele, pe care le-au cântat moșii și strămoși noștri și să cântăm în locu-le, cântece caraghioase, auzite de pe la cine știe ce surtucar. Cântecele acestea, nu numai ne schimbă firea, dar ne strică moravurile și ne otrăvesc sufletul. Să ne iubim cântecele noastre vechi, ca și limba noastră dulce, ca și minunatul nostru port, ca și curatele noastre obiceiuri. Numai așa, ne vom păstră firea noastră românească, în mijlocul atâtor neamuri hrăpărițe, ce stau la pândă ca niște fiare, gata să ne sfășie, să ne stingă de pe fața pământului.

Și după cum un poet ziceă altădată:

Vorbiți, scriți, românește
Pentru Dumnezeu.

Vă zic și eu:

Cântați, cântați, românește
Pentru Dumnezeu.

D. V. Toni.
Învățător.

DARI DE SEAMA

Comoara Dorobanțului de M. Sadoveanu.

Societatea «Steaua», care se ocupă de răspândirea publicațiilor morale, patriotice și de folos practic, a tipărit nu de multă vreme și broșura cu numele de mai sus.

După titlu s'ar părea că în această cărticică se cuprind cunoștințe folositoare soldaților noștri. După cuprins însă, se vede că este scrisă cu gândul de a se împotrivi obiceiului urît al beției, care face pradă mai ales în poporul dela țară. În aceeaș vreme autorul dă cetitorilor săi o mulțime de povețe privitoare la buna stare a economiei rurale și a satelor în general.

Cărticica cuprinde 11 capitole, scrise pe înțelesul tuturor, având multe observațiuni bune asupra vieții țărănești, pe care autorul se vede din tot ce scrie că o cunoaște de aproape.

Să urmărim pe scurt subiectul Comoarei Dorobanțului, spre a ne face o idee mai limpede de ea.

În copilăria autorului, satul Păiseni eră foarte sărac. Oamenii trăiau rău, locuințele cădeau pe ei, vitele erau ca vai de ele, iar de grădini și de ogrăzi nici pomeneală. După descriere. Păisenii seamănă prea bine cu satul Sărăceni din frumoasa năvelă Popa-Tanda a d-lui I. Slavici. Numai câțiva locuitori din cătunul Bogătași erau mai vrednici, însă erau luați în bătaie de joc de ceilalți. În așa stare se găsea satul, când s'a întors dela oaste Nicolae Dorobanțul, fiul unui sătean mort în războiul din 1877. Învățat rău la oraș, lui Dorobanțu nu i mai ardea de muncă, ci-și petrecea vremea în cărciuma ovreiului Iosub, împreună cu alți bețivani. El nu voia să știe nici de staturile preotului, nici de ale învățătorilor și nici de acelea ale unui fruntaș înțelept și de omenie, Moș Toader. Dorobanțu se întorcea acasă beat, își bătea nevasta așa de tare că o lăsa mai moartă. Când lui i se ură la cărciumă, umblă după comori prin vecinătatea satului. În loc să-și vadă de petecul lui de pământ, săpă la gropi pe unde i se năzărea că ar fi fiind comori. Într'o seară luându-se la ceartă cu cărciumarul, au sărit oamenii să-i despartă. El însă nu s'a lăsat și luându-se la bătae cu ei, a fost bătut atât de tare că a rămas aproape mort în mijlocul drumului. Trecând pe acolo doctorul Marian l-a dus acasă în trăsură și după multă căutare s'a însănătoșit Dorobanțu. În sufletul lui se întâmplă atunci o mare schimbare în bine. Văzând în ce stare îl adusesse beția se hotărăște să se lase de acest nărav și să se apuce de muncă. Prin povețele și ajutorul dat de frunțașii satului, prin cumpătarea și prin sânguința lui, gospodăria lui ajunge printre cele mai de seamă. După el se iau acum și ceilalți săteni, așa că satul Păiseni ajunge unul dintre cele mai frumoase și mai bogate Mulțumită povețelor lui Nicolae și ale învățătorului se întemează și o tovărășie populară.

În cel din urmă capitol, autorul ne duce cu nunta în Păise-nii de azi, unde luăm parte la nunta fiului lui Nicolae Dorobanțu cu fata învățătorului. E o dovadă că învățătorul nu-și putea da fata decât după fiul unui om de ispravă.

Comoara Dorobanțului, astfel cum a fost scrisă este chemată să facă a încolți dorul de mai bine în inimele sătenilor cari o citesc și ei o vor ceti cu drag, căci s'a ținut mult seama în ea de chipul de cugetare, de simțire, ca și de unele din obiceiurile țărănești. Autorul Comorii Dorobanțului d-l M. Sadoveanu merită laudele noastre pentru chipul cum știe să scrie pentru poporul nostru.

Ca toate celelalte broșuri ale soc. Steaua, cărticica în chestiune este pusă la îndemâna oricărui știutor de carte cu prețul de 15 bani exemplarul.

Cronica Săptămânii.

Mișcarea populației țării.

După datele serviciului statistice generale din ministerul domeniilor, mișcarea populației din întreaga țară pe anul 1905, este următoarea: S'au născut în 1905, la sate, 213.101 inși și au murit 129.021. S'au făcut 44.373 căsătorii; la orașe s'au născut 35.044 inși și au murit 31.059. S'au făcut 6.832 căsătorii. Sporul anului 1905 este de 88.065 născuți, pe când în 1904 sporul a fost de 100.243 născuți. Mortalitatea a fost mai mare la orașe, unde sporul populației a fost în acest an numai de 3.985 inși, pe când la sate a fost de 48.179 inși.

O serbare școlară la București.

Duminică 28 Maiu, a avut loc la Ateneu, o serbare dată de elevele școlii normale din Azilul Elena Doamna.

Au asistat M. S. Regina, A. S. Regală Princesesa Maria, Princesesa Elisabeta, un public ales și o mulțime de elevi și de eleve. S'au cântat mai multe coruri, dintre cari au plăcut mult: «Ca mamă bună», «Dor de sat», «Răsunet din Ardeal».

S'au executat jocuri gimnastice și s'au jucat jocuri naționale însoțite de cântece, între cari au plăcut mult: «Azi e zi cu soare», «Sălcișoara», și «Matelotul».

Costumele naționale, cu cari erau îmbrăcate elevele, ținuta lor și execuția inteligentă a întregului program au făcut o impresie frumoasă asupra publicului.

Exportul României în 1905.

Pe cât de rău a fost anul 1899 în privința exportului pe atât de bun a fost anul trecut 1905.

Ca urmare a recoltei îmbelșugate din acest an am avut nu numai un export, dar în aceeași vreme și un import mare și însemnat. Suma productelor trimise în străinătate a fost de 455.840.000 lei, cu o greutate de 3.463.900 tone. Această cifră n'a mai fost atinsă până acum. Numai exportul cerealelor s'a urcat

la suma de 345 milioane, ceea ce însemnează mai mult chiar decât exportul total al țării în timpul unui an bun. Exportul elemnelor s'a urcat la 27 milioane de lei, sumă destul de însemnată.

Vizita primarului Vienei la București.

D-l Lueger, primarul orașului Viena, însoțit de o delegație a consiliului comunal Vienei a sosit în Capitala României Vineri, 2 Iunie trecut, în vederea deschiderii expozițiunii naționale.

Prietenul țării noastre a fost întâmpinat cu dragoste și sărbătorit de Români.

Primirea care i s'a făcut a fost din acelea cari lasă amintiri neșterse.

În cinstea d-lui Lueger și a consilierilor săi s'au dat în Capitală două banchete: unul la Ministerul de externe și altul la Ministerul domeniilor.

Printre picături primarul Vienei și consilierii săi au vizitat și câteva localități de pe Valea Prahovei, ca Sinaia, Azuga, etc. rămâind încântați de privescerea locurilor și de munca desfășurată acolo.

Congresul corpului didactic.

Congresul corpului didactic de toate gradele, public și particular, va avea loc anul acesta în zilele de 8—12 Septembrie a. c. și anume:

Ziua I.—Tedeum și ședință comună în care se vor ține cuvântări privitoare la progresele realizate în toate ramurile de învățământ în timpul celor 40 de ani de domnie glorioasă a M. S. Regelui Carol I.

Zilele II și III.—Ședințe pe secțiuni, în cari se vor face comunicări și se vor discuta subiecte privind fiecare categorie de școli.

Ziua IV.—Ședință comună în care se va vorbi despre cooperarea tuturor ramurilor de învățământ la instruirea și educarea neamului.

Ziua V.—Ședință comună intimă, pentru discutarea stării materiale a corpului didactic. Pe lângă reducerea costului de călătorie pe căile ferate, d-nii congresiști vor mai beneficia și de intrarea liberă la expoziție pe timpul congresului.

Persoanele cari voesc să vorbească în congres (zilele 2—5) vor anunța subiectele cel mai târziu până la 1 Iulie, iar rezumatele acestora (1—2 pagini) se vor trimite până la 15 August a. c.

Taxele de înscriere sunt: pentru învățători 50 bani, pentru institutori 1 leu, pentru profesori secundari 2 lei și pentru profesori universitari 3 lei.

Noul comitet al Ligii.

Liga pentru unitatea culturală a Românilor a ales următorul comitet pentru anul viitor:

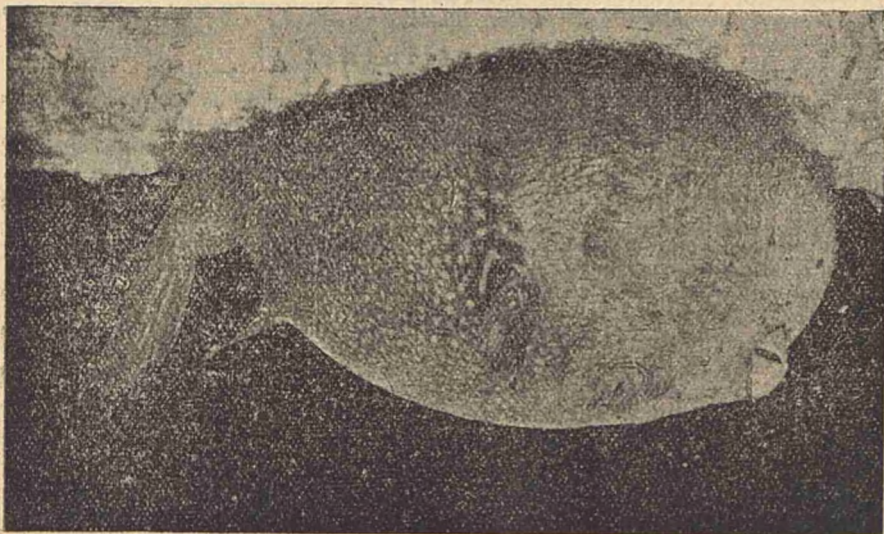
Președinte, Petre Grădișteanu, vice președinți, General Budișteanu și Atanasie Kivu; secretar, Al. D. Florescu; Toma Dobrescu; membri, Virgil Arion, D. Onciul, General Balaban, dr. I. Atanasescu, D. Carp, Gr. Balota și Em. Kretulescu.

— După cum oalele goale sună mai mult, așa și capetele goale odorogesc mai multe vorbe seci.

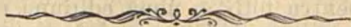
— Mi-am pierdut timpul, și acum timpul mă roade.

PEȘTELE PAPAGAL

Căpitanul unui vapor englez, mergând la Calcuta, a avut prilej să prinză în cursul acestei călătorii, un pește mare și ciudat, care are botul tocmai ca ciocul unui papagal, iar corpul e acoperit cu un soi de ghimpi osoși. Intorcându-se în Londra, căpitanul a expus acest frumos vânat!

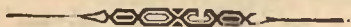

Peștele papagal.

Contra uliului. — Să bate în mijlocul curții un stâlp înalt, iar în vârful lui să pune o coasă cu ascuțișul în sus. Uliul să teme de coasă și numai ia puii.

Mijloc sigur de a stârpi coropișnițele. — Să ia uleiul mineral cu care se ung mașinile și cu o cântuță cu țâță se toarnă ca la 10 grame în gaura coropișniței care se găsește cu înlesnire, îndată ce am turnat uleiul, turnăm apă mai multă; Peste 5 minute vedem coropișnițele eșind din găuri și așa le putem omorî, chiar dacă nu le omorâm noi mor ele singure peste câteva minute.

MULȚUMIRI

Sp. Th. Ștefănescu, dirigintele școlii și Bibliotecii populare Tomșani, jud. Prahova, aduce mulțumiri d-lui doctor D. D. Popp, proprietarul moșiei Tomșani, care de Sf. Paște a îmbrăcat 12 elevi din școala ce conduce, cheltuind suma de 120 lei.

* * *

D-I I. N. Diaconu, dirigintele școlii Dozești, Vâlcea, în numele școlii ce conduce, aduce viile sale mulțumiri Sf. Sale Pr. econm Ion Mălăescu, T.-Jiu, care a luat în seamă cu multă bunăvoință apelul făcut de mine ca învățător pentru biblioteca acestei școli, dăruind 2 volume din scrierile sale.

Rog asemenea și pe alți autori, librari și pe orice bun Român, să ia parte la mărirea bibliotecii acestei școli cu scrieri potrivite. Oricât de mic ar fi darul, e bine primit și va avea în sine mulțumirea că a putut contribui pentru ajutorul unei instituțiuni folositoare pentru luminarea talpei țării.

Incunoștiințări.

Se aduce la cunoștința generală că licitațiunea care se va ține la Eforie, Bulevardul Elisabeta, în ziua de 28 Iunie 1906, ora 10¹/₃ a. m. pentru vânzarea de vecl a vicii dela Valea Călugărească, din județul Prahova va fi orală, iar nu cu oferte închise după cum s'a publicat în «Monitorul Oficial» No. 45 din 1906.

Se aduce la cunoștința publică că s'a scos din licitație publică berăria de lângă biurourile Eforiei din Sinaia (fostă cofetărie), publicată în «Monitorul Oficial» No. 49 din 1906.

BIBLIOGRAFII

Elena de Dumitru Bolintineanu. — Cine oare n'a auzit de acest roman și câți din acei cari ar fi dorit să-l cunoască, nu s'au simțit desamăgiți, neputându-l găsi? Căci toate edițiunile ce s'au tipărit dela 1862 sunt cu desăvârșire terminate. Astfel tipărirea unei noi edițiuni era cerută, și librăria Alcalay a răspuns unei adevărate necesități dând la iveală în «Biblioteca pentru toți», o nouă edițiune revăzută cu îngrijire a acestui roman, care nu este decât o pagină din propria vieată a potului și cel mai bun document pentru epoca pe care autorul o descrie. De aci vine și marele interes al acestui roman, încât odată lectura începută, cititorul nu mai poate lăsa cartea din mână. Romanul «Elena» formează un volum de 21 coale de tipar (336 pagine) și se vinde numai 90 bani. Comandele însoțite de cost prin mandat sau mărci poștale se fac pe adresa librării editoare: Leon Alcalay, București.

A apărut No. 6, Anul III, din revista **Junimea Literară** cu următorul sumar: Jubileul «Convorbirilor Literare» de George Tofan; Ciocărliei (versuri) de Rotică; Ideia latinătăii în istoria română (urmare) de Iancu I. Nistor; Cucule pasăre blândă (versuri) de V. Loichiță; Vestire (versuri) G. Rotică; Poarta țarinei când trec (versuri) V. Loichiță; Dor (versuri) de Filuț; Cronica de George Codrean; Notițe bibliografice, etc. Redacția și Administrația: Suceava (Bucovina), str. Sturza No. 655.

„STEUA“

Societatea «*Steua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

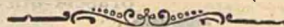
Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Bănu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii*: Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; *Preotul econom* Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Ilie Roban (Ghindioani-Crăcăoani-Neamțu), 1 leu; Pr. Gavril Grințescu (Savinești-Roznov-Neamțu), 2 lei; G. Agapescu (Valea-Seacă, jud. Neamțu), 1 leu; Pr. Roșescu I. (Mesteacăn-Neamțu), 1 leu; Pr. Teodoru (Cuejdii-Gârcina-Neamțu), 1 leu; Pr. Atanasie Dorneanu (Socea-Cândești-Neamțu), 1 leu; Alexandrescu D. (Călugăreni-Neamțu), 1 leu; Pr. Simion (Frumoasa-Tazlău-Neamțu), 1 leu; Pr. S. G. Teodorescu (com. muna Ruseni-Rorlești-Neamțu), 1 leu; Pr. G. Mironescu (căt. Dumbrava-Roși-Neamțu), 1 leu; Pr. G. Ciuș (Socea-Cândești-Neamțu), 1 leu; Cristina Belian, institutoare (orașul Piatra-Neamțu), 2 lei; Elena Tomida (orașul Piatra-Neamțu), 2 lei; G. Scutărescu, învățător (com. Buhuși-Neamțu), 1 leu; Eugen Mitru, învățător (Mărgineni-Neamțu), 1 leu; Nicolae Sirigeanu, învățător (Faraon-Neamțu), 1 leu; G. Popescu, învățător (Vânători-Neamțu), 1 leu; E. Tablau, învățător (Crăcăoani-Neamțu), 1 leu; V. Dimitriu, învățător (Talpa-Neamțu), 1 leu; St. Cristescu, învățător (Văratec-Neamțu), 1 leu; G. Leonescu, învățător (Hangu-Neamțu), 1 leu; Nicolae Gavrilescu, învățător (Agapia-Neamțu), 1 leu; St. Bors (Bărgăoani-Neamțu), 1 leu; A. Baciul, învățător (Mesteacăn-Neamțu), 1 leu; D-ra Natalia H. Dumitriu, institutoare (orașul Piatra-Neamțu), 3 N. Teodorescu, învățător (com. Urecheni-Neamțu), 1 leu; Pr. G. Băloi (Oșlobena-Ghica-Neamțu), 1 leu; A. Caradja, proprietar (Grumăzești-Neamțu), 20 lei; D. Diaconiță, învățător (Răpciuni-Neamțu), 1 leu; C. Partenie, institutor (orașul Piatra-Neamțu), 2 lei; G. Nicolau, institutor (orașul Piatra-Neamțu), 2 lei; Maria Beiu Pallade, institutor (Piatra-Neamțu), 2 lei; Mihail Macovei, (str. Buciumului 53, București), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 950; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2.820 lei și 10 bani,

(Va urma în numărul viitor).

NICOLAE LUPAN

24, Calea Victoriei, București.

■ PALARII, PALARII, PALARII ■

mol și tari, culori și negre

primesc zilnic

Noutăți diferite.

■ GHETE, GHETE, GHETE ■

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-14.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin vărsat. Sediul Londra. Sucursala București.

Comitetul central: la Londra
 Lachlan Macintosh Kate, "
 G. I. Goschen "
 Vicontele Duncannon "
 E. W. H. Barry "
 Robert Hamilton Lang "
 Demetre de Frank Viena
 P. Naville Paris
 Ad. Vernes "

Directori: { C. A. Stolz
 { E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalindaru, Demetru
 Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:
 Londra 7 Creat Winchester street.
 Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
 ghe.

„NAȚIONALĂ”

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
 Capital în acțiuni întreg vărsat în
 aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
 compuse din prime
 și daune 3.955 688.76

Idem format din capital
 și alte rezerve 1.075.842.60

Total în aur Lei 7 052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ” asigură contra in-
 cediului, a „grindinei”, contra riscu-
 lui pierderii valorilor. Asigurările
 pentru viață sunt primite în toate
 combinațiunile obișnuite ca: «cas de
 moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
 Sediul social în palatul Societății din
 str. Doamnei No 12, București. Re-
 prezentanță generală în București,
 str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
 orașele din țară.